

Дѣдо Никола.

Юнаците не плачатъ, а работатъ... За какво да ти гледамъ сърцето, когато народътъ ни нѣма отъ него никаква полза? Азъ мислѣхъ, че ти си мжжъ и юнакъ; а сега вида, че си роденъ да плѣтешъ чорапе. (Изважда изъ пазухата си прѣжда и шишове, и хвърга ги Хаджи Димитру на колѣните). На, плѣти чорапе и оплаквай отечеството си, достойни сине на Бѣлгария!

Ясѣновъ.

Стига толкова, или ще ма накарашъ да разцѣпа старата ти и побѣлѣлата ти глава! Мжчи и махай са оттука! ...

Дѣдо Никола.

Не ща азъ да мжча. Езикътъ ми е даденъ да говора; а тебе сж дадени уши да слушашъ. Азъ ща да говора по градовете, по селата, по улиците и на сѣкаде, че Хаджи Димитаръ Ясѣновъ е стара беззжба бабичка, и че отъ него не трѣба да са очѣква никакво добро. И безъ тебе щатъ да са намѣратъ хора за работа! Мене е господъ сжздалъ да бжда звжнецъ и да буда заспалите сжрца; а ако едно сжрце не чуе и не послуша мойатъ гласъ, то друго ще да го послуша. Почѣкайте още малко и тогава ще да видите какъ звжнти дѣдовиятъ Николовъ гласъ.

Ясѣновъ.

Стига вече, стига....

Дѣдо Никола.

Ако ти не щешъ да слушашъ, то азъ насила не мога да та накарамъ; а да ма накарашъ да мжча, това ти не можешъ. Азъ говора не отъ себѣ си, а изъ моите уста говоратъ седемъ милиона бѣлгаре; дванайсетъ